

LA FLAUTA I LA MORT

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

A vegades penso que hauria d'escriure les històries viscudes en una determinada època de la meua vida. Van ser set anys intensos els que vaig passar en una asseguradora, el que em va permetre endinsar-me en la llar de les persones, veure les seves misèries i les seves grandeses, perquè podeu ben creure que ho vaig gaudir com un privilegi. A mi em va fer molt bé. Tinc amics que diuen que els va afectar negativament, llavors jo els dic, és que no vàreu entendre res.

Cada persona és una història, cada vida un llibre i nosaltres espectadors tenim la sort si ho sabem fer de ficar-nos en el relat.

No amb la voluntat de criticar o fer mal ans al contrari, amb la fermesa d'ajudar al proïsme en el que calgui, sense mirar massa si del resultat surt una pòlissa o no. A voltes la satisfacció és tan gran, per al menys per mi que anorrea altres afers. Ja sé que sóc una persona una mica diferent, que hi farem!

Algunes històries eren tan tristes que sortia plorant de les cases, no en el moment físic de sortir de la porta, sinó quan agafava el meu cotxe per visitar algú més, algunes vegades havia plorat, però algunes altres també he rigut, o potser m'he sentit bé perquè la simpatia de les persones així m'ho han encomanat i algunes vegades inclús he sentit por.

És a dir per mi va ser enriquidor i em va fer ser més humana i receptiva.

Recordo ara una visita que vaig fer a una llar en què la música es veia ho envoltava tot. Tenien figuretes de Mozart i de Beethoven, partitures de música i en trucar la porta, vaig sentir Albioni en un aparell de música, que varen abaixar.

Va sortir una senyora grassoneta i riallera, que em va fer passar a una sala plena de plantes. Era una persona molt agradable. Juntes varem, més ben dit li vaig explicar el que tenia amb la pòlissa de decessos. Li va semblar tot molt bé, però em va suplicar a veure si hi podia afegir un desig. Jo vaig dir, que clar que hi podia posar el que volgués. Va comentar que el seu marit era músic i volia ser enterrat amb el seu instrument, llavors jo em vaig espantar de veritat, vaig senyalar el piano que tenia davant i li vaig dir que en un nínxol convencional, no entrava el piano. Llavors ella es va posar a riure i va dir, no! . Jo sóc la que toca el piano, és el meu marit toca la flauta en una orquestra, li podran posar a la caixa no?

Llavors sí que vaig riure, li vaig assegurar que m'havia tret un pes de sobre. Clar que sí!

I molt contenta vaig posar en les observacions. El senyor fulano de tal vol ser enterrat amb la seva flauta dins el taüt. I vaig pensar que era una benedicció que fos la senyora pianista i no volgués el piano.

Si algun dia escriure més històries a mi em van fer molt bé. El món és ple d'històries.